

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De sancto Symeone qui columnam incolebat. Caput XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

illorum Phallos, Ithyphallos, Phallagogia, maximumq; illud Priapum, & Pana turpi membro honoratum, & mysteria in Eleusine celebrata, ob unam rem solum laudanda, quod ea Sol non videt, sed in tenebris peragenda decernuntur. Verum istis, qui turpiter & colunt & coluntur, relictis, redeamus, unde digressi sumus, & reliquam partem imperij Theodosij omnium quasi oculis subijciamus.

Quomodo Theodosius imperator haresim Nestorij abegerit. Cap. XII.

Primo admodum decretum à Theodosio scriptum est, & positum in libro Iustiniani, qui codex dicitur, lege tertia primi tituli: quo quidem Nestorium, cuius amore ac de Syderio olim, sicut idem ipse scribit Nestorius, admodum tenebatur, diuina impulsione ad id incitatus, omnibus, ut dicitur, calculis condemnauit, eique denunciauit anathema. Sic enim scribit. Item decernimus ut qui impiam fidem sectentur Nestorij, aut nefariae eius doctrinae obtemperent, si episcopi fuerint, à sanctis ecclesijs eijciantur, si laici, denentur anathemate. Extant aliae leges ab eo pro nostra religione editae, quae ardens illius erga eam studium perspicue declarant.

De sancto Symeone qui columnam incolebat. Caput XIII.

Eisdem temporibus floruit, inque magna gloria fuit Symeones, vir & insignis pietatis, & memoriae precebris: hic primus stationem in columna instituit, domiciliumque in ea, cuius mensura vix duos continebat cubitos, construxit. Per idem tempus Dominus Antiochenum procurauit episcopatum: qui ubi venit ad Symeonem, mansionem & rationem viuendi admiratus, ea quae apud illum secretiora erant cognoscere valde cupiebat. Ambo igitur simul ingrediuntur, & puro Christi corpore consecrato, vitalem inter se mutuo participant communionem. Iste Symeones vitam caelestium potestatum in carne æmulatus, se à rebus terrenis abstrahere laborauit, vim afferre naturae, quae solet suo pte nutu deorsum ferri, res in sublimi locatas persequi: & inter caelum & res terrestres quasi medius interiectus, cum

Deo

Deo colloqui, eū pariter cū angelis laudibus extollere, & tum preces pro hominibus è terra in cælum subleuans, deo offerre, tum misericordiam Dei de cælo in terram deferens, hominibus impertiri. huius res gestas literis prodidit cum alius quidam, qui eum oculis aspexisset, tū Theodoritus ecclesiæ Cyrestensis episcopus, eadem disertè exposuit: à quo cum alia, tum hoc quod deinceps dicemus, in primis prætermisum est, quod quidē inuenimus apud sanctæ eremi incolas reseruatū, ipsumq; ab illis accepimus. Cū Symeões iste, qui in terra angelus, in carne cælestis Hierusalem ciuis fuit, peregrinam hanc viuendi viam, hominibus planè incognitam institueret, sanctæ eremi incolæ mittunt quendam ad illū, iubētque vt ab eo sciscitaretur, quid hæc noua & inusitata vitæ ratio sibi vellet, & quamobrem trita viuendi via & sanctorum pressa vestigijs relicta, aliam quādam peregrinam, & hominibus omnino ignotam sequeretur: eumque hortantur per nuntiū vt ex suo domicilio descenderet, viamque electorum patrum instaret. Quòd si alacri animo ac parato descendere videretur, mandarunt, vt ei sua ipsius viuendi via insistendi potestas fieret, (ex obedientia enim satis constare posse dixerunt, eum Deo duce in eam viam ingressum fuisse, tamque graue certamē ad se afflicandum in vita suscepisse) sin resisteret, aut suę inferiret voluntati, ac non statim ipsorum hortationi morem gereret, vt vi inde abstraheretur. Nuntius, vbi accessit ad eum & patrum mandatum illi exposuit, isque exemplo alterum produxit pedem, patrum hortationi obsecuturus, permisit sua ac propria viuendi via incedere, sic eum affatus: bono animo sis, & strenue rem gere, statio tua à deo est instituta. Hæc res ab alijs, qui de eo scripserūt, prætermissa, digna tamen quæ literis prodatur, à me hoc loco commemorata est. Virtus porro diuinæ gratiæ tam penitus in istius infedit animo, vt ad Imperatorem Theodosium per legem iubentem, vt Iudæis Anthiochiam incolentibus, ipsorum Synagogæ quas ante Christiani ab illis abstulissent, redderentur, adeo liberè scripsit, adeoque acriter eum propterea increpauit (solum namque suum imperatorem deum veritus est) vt imperator Theodosius,

Ff

quæ

EVAGRII HISTORIAE

quò Christianorum satisfaceret voluntati, sua mandata reuocaret, praefectumque, qui ipsum de Iudaeorum synagogis reddendis docuerat, abdicaret magistratu, & sanctissimum ac aerium otaret martyrem, uti nominatim pro ipso deum obsecraret obtestareturque, atque sua ipsum impertiret benedictione. Iste Symeones hoc seuerum viuendi genus in carne traducens, vitam ad quinquaginta sex annos propagauit. Nam in monasterio, in quo primum diuinas viuendi praecipiones didicit, annos vixit nouem: in Mandra autem, sic enim vocatur, quadraginta septem: atque horum annorum, decem in loco admodum angusto confecit: in columnis arctioribus septem: denique in columna quadraginta cubitorum, triginta. Huius sanctissimum corpus post migrationem è vita, Antiochiam deportatum fuit, Leone tunc imperium gerente, & Martyrio administrante episcopatum Antiochia: Ardaburio praeterea praefecto praesidiorum in Oriente, cum militum ducibus & caeteris ordinibus in ipsa Mandra commorantibus, seruantibusque sanctissimum beati Symeonis corpus, ne vrbes vicinae illud furriperent. Itaque corpus sacratum, multis miraculis in itinere editis, defertur Antiochiam: quod Leo Imperator postea ab Antiochenis petiuit. At Antiocheni contra imperatori aliud postulatum offerebant, quod ita se habet. Quoniam ciuitas mœnibus caret (imperatoris namque furor ea diruit), sanctissimum Symeonis corpus huc apportauimus, ut nobis & muri & munimenti loco sit. Quibus verbis, persuasus Leo, eorumque obsecutus postulationi, venerandum corpus illis concessit. Istius corporis cum multae aliae partes ad nostram usque aetatem fuere reseruae, tum caput ipse equidem conspicatus sum: Gregorio viro magni nominis id temporis episcopatum illius ecclesiae gerente, & Philippico efflagitante uti sanctorum reliquiae, quò tutius in Oriente expeditiones militares faceret, ad ipsum mitterentur. Atque quod valde mirandum videtur, capilli in capite inhaerentes, minime consumpti sunt, sed perinde ac si viueret, & cum hominibus versaretur, integri manserunt. Frontis item cuticula, quanquam contracta fuit in rugas, exaruitque, tamen man-

men mansit incorrupta : multi etiam ex dentibus qui hominum fidelium manibus minimè fuissent euulsi : hinc figura sua indicarunt , qualis diuinus ille Symeones fuerit , & qua statura . Ibi quoque . catena ferrea quam collo gestabat , reponebatur : qua cum (nam ne mortuum quidem charum illud ferrum Symeonem deseruit) corpus omnium sermone celebratū , quod tam graues exantlasset labores , diuinos honores consecutum est . Cuius singulas res gestas cum ad meam ipsius , tum ad legentium vtilitatē narrando percenterem , nisi de eisdem à Theodorito , vti supra dixi , vberius diffusiusque disputatum esset .

De Stella quæ septennero in porticu columnæ Symeonis conspicitur , quam scriptor hic & alij complures viderunt , & de ipso etiam sancti Symeonis capite . Caput XIII.

DEinceps aliud , quod ipse oculis vidi , scriptis mandabo . Permagno tenebar desyderio tēplum istius sancti Symeonis aspiciendi . Abest autem Theopoli , id est Antiochia , stadijs ad summū trecentis , positum in ipso mōtis iugo . Istud Mandriam vocant indigenæ : cui loco se uera vitæ disciplina , arbitror , quam sanctissimus Symeones in eo exercuit , istud nomen tribuit . Montis autem accliuitas porrigitur ad viginti stadia . Templi ædificium extructum est in modum crucis , porticibus ex quatuor lateribus pulchrè illustratum . Porticibus verò columnæ ex polito lapide concinne fabricatæ , adiunctæ sunt : quæ tectum scite admodum in sublime erigunt . Versus medium templum , atrium est sub dio , summo artificio elaboratum : in quo sita est columna illa quadraginta cubitorum , in qua vitam cælestem iste terrestris corporeusque angelus transegit . Atqui porticus , quos diximus , tanquam cancellos quos fenestras vocant , in tecto habent , tum ad atrium , tum ad ipsos porticus vergentes .

Ad læuam columnæ in vno cancellorum ipse equidem cum tota agriculturalum circa columnam incedentium multitudine ibi in vnum coacta , vidi stellam inusitata magnitudine , discurrentem per totam rimam , iubarque fundentem , neque id quidē semel bisue aut ter , sed sæpius : eandēque

Ff a crebro